

Tot té el seu moment, sota el cel
hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)

1r Diumenge de Quaresma 2025 - Núm. 308 08

Okupa

Més enllà del que s'escau èticament o per llei, la paraula "okupa" l'empremo per designar aquell que fa seu un espai que no li pertoca. Avui em dispenso a prendre consciència del lloc que ara ocupo, des del que iniciaré les trobades amb el Senyor al llarg d'aquest temps de Quaresma. M'adono del metre quadrat escàs on ara sóc present. Poso atenció al frec a frec dels peus amb el calçat o mitjà. Potser m'arrisco a descalçar-me i percebo la planta del peu directament al terra. Tacte i gust són els sentits de màxima proximitat amb l'espai on ara soc present. Activant aquest sentit epidèrmic, enfoco la meua atenció al contacte dels peus, empenso per la força de la gravetat. Amplio aquesta percepció a l'espai que ocupa ara tot el meu cos: examino el perímetre que ocupo, el volum, l'alçada, l'amplada... Confirmo que, per fora, estic al meu lloc. Em pregunto si soc allà on ara estic, també per dins: quines cabòries fan que el cap no sigui aquí, quins sentiments m'atrapen en un passat que ja no existeix, quins impulsos m'acceleren.

Des del meu lloc, legítim l'espai que em cal. Ni més ni menys. el que preciso per estar aquesta estona amb el Senyor, el que preciso per viure. Així, m'endinsó en [Lc 4, 1-13](#). Trobo Jesús endinsant-se en el desert havent de superar tres paranys. M'imagino, des del meu lloc d'ara, que també ensopego amb aquestes trampes. La primera, em provoca posseir més del que tinc. La segona, em proposa tenir un prestigi desmesurat. La tercera, em planteja tenir més poder del que em correspon. Em sento captivat per distorsionar les meves relacions, empès per ocupar més espai, més lloc, més reconeixement, més poder... del que em pertoca. Tal i com veig el món, m'empeny a respondre amb la mateixa moneda.

Reprenc l'atenció centrada en el lloc físic que ara ocupa el meu cos. Respiro aquest espai. L'atenció s'enfoca allí on posem la respiració. Centrada així, restaré atenta a no ocupar el lloc d'altres que em portaria a distorsionar les relacions: amb Déu, amb mi, amb els meus altres, amb la natura tota. Miro de trobar l'equilibri entre apropiació i desarrelament, entre necessitat d'engrossir el reconeixement egoic i la invisibilitat i menystinença. Afino l'atenció al lloc que em pertoca per tal de no usurpar el d'altri ni deixar el meu buit. Altrament, restaria dignitat al mateix Déu, que m'ha creat i em dignifica.

A llarg d'aquesta primera setmana de Quaresma, busco la manera d'afinar per trobar la mesura del lloc, l'espai, el reconeixement...

“Caminar junts significa ser artesans d'unitat, partint de la dignitat comuna de fills de Déu; significa caminar colze amb colze, sense trepitjar o dominar l'altre, sense guardar enveja o hipocresia, sense deixar que ningú es quedi enrera o se senti exclós. Anem en la mateixa direcció, cap a la mateixa fita, escoltant-nos els uns als altres amb amor i paciència.” (Papa Francesc, missatge Quaresma 2025)

Prego amb el Parenostre, demanant trobar en l'Esriptura la força de la Paraula que em defensa de la temptació, de la desmesura.

“Misericordias domini”